

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 496/2011-29

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 12. januára 2012 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza, zo sudkyne Ľudmily Gajdošikovej a sudcu Jána Lubyho v konaní o sťažnosti V. F., K., zastúpeného advokátom JUDr. S. R., Advokátska kancelária, P., ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Trenčín v konaní vedenom pod sp. zn. 11 C 177/2001, za účasti Okresného súdu Trenčín, takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo V. F. na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Trenčín v konaní vedenom pod sp. zn. 11 C 177/2001 porušené bolo.

2. Okresnému súdu Trenčín prikazuje, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 11 C 177/2001 konal bez zbytočných prietahov.

3. V. F. priznáva finančné zadost'učinenie v sume 2 000 € (slovom dvetisíc eur), ktoré mu je Okresný súd Trenčín povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Okresný súd Trenčín je povinný uhradiť V. F. trovy konania v sume 314,18 € (slovom tristoštrnásť eur a osemnásť centov) na účet jeho právneho zástupcu JUDr. S. R., P., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 11. októbra 2011 doručená sťažnosť V. F., K. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. S. R., P., ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Trenčín (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 11 C 177/2001 (ďalej aj „namietané konanie“).

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ podal 3. marca 2001 proti M. B., súkromnej podnikateľke so sídlom D. (ďalej len „žalovaná“), žalobu o náhradu škody z choroby z povolania. Vec je okresným súdom vedená pod sp. zn. 11 C 177/2001.

Sťažovateľ v sťažnosti okrem iného uvádza:

„Od podania tohto návrhu uplynulo viac ako 10 rokov, za toto obdobie sa uskutočnilo niekoľko pojednávaní, bolo nariadené znalecké dokazovanie, napriek tomu nedošlo k ukončeniu veci.

Tvrdím, že takýmto postupom v súdnom konaní, ktoré trvá viac ako 10 rokov došlo k porušeniu môjho ústavného práva vyplývajúceho z čl. 48 ods. 2/ Ústavy SR, podľa ktorého každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných priet'ahov.

Vo veci sa uskutočnili pojednávania: 10. 09. 2001, 21. 10. 2005, 14. 12. 2005, 23. 09. 2009, pojednávanie z 23. 09. 2009 bolo odročené na neurčito. Medzitým došlo k ustanoveniu znalca MUDr. F. J., CSc., ktorého som písomne urgoval, znalec požadoval zálohu na znalecké dokazovanie, ja som túto zálohu zložil na účet súdu a z tohto dôvodu som aj požiadal, aby súd znalcovi poskytol primeranú zálohu.

Poukazujem tiež na to, že ja som v priebehu súdneho konania urgoval postup v tomto konaní a žiadal som súd o odstránenie prieťahov v konaní, a to najmä listami z 10. 11. 2008, z 15. 01. 2009. Listom Spr 2004/09 z 20. 01. 2009 som obdržal odpoveď z OS Trenčín. V tomto liste sa uvádza, že konajúca sudkyňa bola upozornená na povinnosť konať vo veci plynule a bez zbytočných prieťahov, že plynulosť konania bude sledovaná v trojmesačných intervaloch a že za dĺžku konania sa mi súd ospravedľuje. Ani napriek takémuto stanovisku zo strany súdu nedošlo k urýchleniu konania a zo strany súdu som naposledy obdržal uznesenie o priznaní odmeny znalcovi MUDr. J., ktoré mi bolo prostredníctvom právneho zástupcu doručené 18. 05. 2011, predchádzajúce uznesenie súdu z 09. 11. 2010, ktoré mi bolo doručené 15. 11. 2010 sa týkalo vyššie uvedenej zálohy znalcovi.

Tvrdím, že postup súdu nie je efektívny, úkony súdu neboli vykonávané účinne, resp. medzi jednotlivými úkonmi dochádzalo k veľkým časovým odstupom, čo spôsobovalo nedôvodné prieťahy v konaní.

Náhrada škody z titulu choroby z povolania je takým plnením, ktoré má vplyv na realizáciu mojich životných potrieb, konanie o takejto náhrade trvá neprimerane dlho a lehota prekračujúca 10 rokov je nevyhnutne kvalifikovaná ako prieťahy v konaní. Týmto spôsobom nedošlo k naplneniu príslušného ustanovenia Ústavy SR, čl. 48 ods. 2/, nedošlo k naplneniu základných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku, ktorého účelom je poskytnutie účinnej a spravodlivej ochrany práv a oprávnených záujmov účastníkov. Základnou zásadou uvedenou v § 6 O. s. p. je, že v konaní postupuje súd v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania, aby ochrana práv bola rýchla a účinná.“

Na základe argumentácie uvedenej v sťažnosti sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„Okresný súd Trenčín v konaní 11 C 177/2001 v tejto právnej veci porušil ústavné právo sťažovateľa V. F., nar. ..., aby sa jeho vec o náhradu škody z choroby z povolania prerokovala bez zbytočných prieťahov čím došlo k porušeniu práva zaručeného v čl. 48 ods. 2/ Ústavy SR.

Okresnému súdu v Trenčíne v konaní 11 C 177/2001 sa prikazuje konať bez zbytočných prieťahov.

Sťažovateľovi V. F. súd priznáva primerané finančné zadosťučinenie v sume 2 000,- € tak, že túto čiastku 2 000,- € vyplatí sťažovateľovi V. F. Okresný súd v Trenčíne do dvoch mesiacov od právoplatnosti nálezu Ústavného súdu SR.

Súd priznáva náhradu trov právneho zastúpenia v sume 380,30 € s DPH sťažovateľovi V. F., ktorú je povinný Okresný súd Trenčín zaplatiť sťažovateľovi k rukám jeho právneho zástupcu JUDr. S. R. na účet ..., VS: ... do 30 dní od právoplatnosti nálezu Ústavného súdu SR.“

Ústavný súd sťažnosť predbežne prerokoval a uznesením č. k. IV. ÚS 496/2011-17 z 22. novembra 2011 ju prijal na ďalšie konanie. Po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie ústavný súd vyzval právneho zástupcu sťažovateľa a podpredsedu okresného súdu, aby sa vyjadrili, či trvajú na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie. Podpredsedu okresného súdu zároveň vyzval, aby sa vyjadril k sťažnosti. Právny zástupca sťažovateľa a podpredseda okresného súdu ústavnému súdu oznámili, že netrvajú na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie.

Vzhľadom na oznámenie právneho zástupcu sťažovateľa a podpredsedu okresného súdu, že netrvajú na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie, ústavný súd v súlade s § 30 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) upustil od ústneho pojednávania, pretože dospel k záveru, že od neho nebolo možné očakávať ďalšie objasnenie veci.

Podpredseda okresného súdu sa k sťažnosti vyjadril v prípise č. Spr 964/2011 z 2. novembra 2011, v ktorom popísal doterajší postup okresného súdu v namietanom

konaní, pričom v jeho záverečnej časti uviedol, že „*k prieťahom v súdnom konaní došlo i na základe tej skutočnosti, že od nápadu návrhu vo veci koná už piaty sudca*“.

Právny zástupca sťažovateľa 16. decembra 2011 reagoval na vyjadrenie podpredsedu okresného súdu podaním zo 7. novembra 2011, v ktorom okrem iného uviedol, že „... *dôvody uvedené vo vyjadrení nie sú takými dôvodmi, ktoré by vo veci posudzovania prieťahov boli relevantné, pretože prvostupňový súd mal dostatok možnosti urobiť opatrenia na urýchlenie konania vo veci aj v tom prípade, že došlo k zmene zákonného sudcu*“.

Ústavný súd z vyžiadaného súdneho spisu zistil tento priebeh namietaného konania:

Dňa 8. marca 2001 sťažovateľ doručil okresnému súdu žalobu o náhradu škody z titulu choroby z povolania proti žalovanej.

Dňa 28. marca 2001 okresný súd doručil žalobu na vyjadrenie žalovanej; žalovaná doručila okresnému súdu vyjadrenie k žalobe 12. apríla 2001.

Dňa 30. apríla 2001 okresný súd nariadil termín pojednávania na 21. máj 2001 (žalovaná sa z účasti na pojednávaní z dôvodu práceneschopnosti ospravedlnila podaním doručeným okresnému súdu 9. mája 2001; preto bol termín pojednávania určený na 14. jún 2001).

Dňa 14. júna 2001 sa uskutočnilo pojednávanie bez prítomnosti právneho zástupcu sťažovateľa (ospravedlnil sa z dôvodu kolízie pojednávaní, pozn.); pojednávanie bolo odročené na 10. september 2001.

Na pojednávaní konanom 10. septembra 2001 okresný súd vypočul účastníkov konania, ako aj vedľajšieho účastníka (S., a. s., pozn.); pojednávanie bolo odročené na neurčito, s tým, že okresný súd nariadi znalecké dokazovanie z odboru pracovného lekárstva.

Dňa 30. novembra 2001 zákonná sudkyňa oznámila skutočnosti zakladajúce dôvody na jej vylúčenie z rozhodovania, keďže otec sťažovateľa je prísediacom okresného súdu; k tejto skutočnosti sa vyjadrili aj ostatní sudcovia okresného súdu [spis bol predložený Krajskému súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) 8. januára 2002].

Krajský súd uznesením z 31. januára 2002 rozhodol o vylúčení zákonnej sudkyne a ďalších sudcov okresného súdu z prerokovania a rozhodovania vecí sťažovateľa, pričom zároveň rozhodol, že siedmi sudcovia okresného súdu z prerokovania a rozhodovania vecí nie sú vylúčení (spis bol doručený okresnému súdu 15. marca 2002); opatrením z 5. apríla 2002 bola vec pridelená novej zákonnej sudkyňi.

Dňa 9. mája 2002 právny zástupca sťažovateľa oznámil okresnému súdu, kde sa nachádza zdravotná dokumentácia sťažovateľa; prípisom zo 16. júla 2002 okresný súd požiadal o zapožičanie zdravotnej dokumentácie sťažovateľa (zdravotná dokumentácia bola okresnému súdu doručená 29. júla 2002, resp. 8. augusta 2002).

Uznesením z 13. septembra 2002 okresný súd nariadil znalecké dokazovanie znalcom z odboru pracovného lekárstva (MUDr. J.); znalec si spis prebral 20. novembra 2002 a 11. decembra 2002 doručil okresnému súdu znalecký posudok spolu s vyúčtovaním odmeny (okresný súd uznesením z 19. decembra 2002 rozhodol o priznaní znalečného).

Dňa 22. januára 2003 bolo okresnému súdu doručené oznámenie vedľajšieho účastníka o tom, že výkon poistenia zodpovednosti zamestnávateľa za škodu pri pracovnom úraze a chorobe z povolania prešiel s účinnosťou od 1. apríla 2002 do pôsobnosti S.

Dňa 5. februára 2003 zaslala žalovaná okresnému súdu vyjadrenie k znaleckému posudku, v nasledujúci deň sa k znaleckému posudku vyjadril aj právny zástupca sťažovateľa (sťažovateľ so závermi znalca vyslovil súhlas, pozn.). Dňa 14. apríla 2003 sa k znaleckému posudku vyjadrila aj S. a po predchádzajúcej výzve okresného súdu zo 6. mája 2004 v podaní doručenom okresnému súdu 20. mája 2004 oznámila, že vstupuje do konania ako vedľajší účastník.

Dňa 16. mája 2005 bola vec pridelená novému zákonnému sudcovi a následne pokynom predsedu okresného súdu z 21. júna 2005 novej zákonnej sudkyňi.

Dňa 5. septembra 2005 okresný súd nariadil termín pojednávania na 21. október 2005, ktoré sa uskutočnilo za účasti účastníkov konania a znalca; pojednávanie bolo odročené na 14. december 2005 na účely ďalšieho dokazovania.

Na pojednávaní konanom 14. decembra 2005 okresný súd medzitýmny rozsudkom rozhodol, že nárok sťažovateľa je dôvodný (rozsudok nadobudol právoplatnosť 4. februára 2006).

Prípismi z 13. marca 2006 okresný súd vyzval účastníkov konania na predloženie listinnej dokumentácie (oznámenie doterajších zamestnávateľov sťažovateľa, mzdové listy, doklady o príjme); žalovaná doručila požadované podklady okresnému súdu 24. marca 2006 a sťažovateľ 5. apríla 2006.

Dňa 3. decembra 2007 bol súdny spis pridelený novej zákonnej sudkyňi.

Podaním z 12. novembra 2008 právny zástupca sťažovateľa urgoval ďalší postup okresného súdu vo veci; v spise sa nachádza úradný záznam z 20. januára 2009, podľa ktorého bola zákonná sudkyňa upozornená na povinnosť konať z dôvodu podanej sťažnosti na prieťahy v konaní.

Dňa 3. augusta 2009 okresný súd nariadil termín pojednávania na 23. september 2009, na ktorom sa nezúčastnila žalovaná; pojednávanie bolo odročené na neurčito na účely vyžiadania mzdových podkladov od žalovanej (podklady boli okresnému súdu doručené 7. októbra 2009).

Dňa 11. februára 2010 okresný súd uznesením ustanovil znalca z odboru zdravotníctva a farmácie, odvetvia infektológie; spis bol 6. apríla 2010 zaslaný Okresnému súdu Košice II na jeho doručenie ustanovenému znalcovi.

Ustanovený znalec 3. mája 2010 okresnému súdu oznámil, že bol vyčiarknutý zo zoznamu znalcov (spis bol okresnému súdu vrátený 10. mája 2010).

Uznesením z 9. júna 2010 okresný súd ustanovil nového znalca, ktorý doručil okresnému súdu znalecký posudok 18. februára 2011; uznesením z 18. apríla 2011 okresný súd rozhodol o priznaní odmeny znalcovi.

V ďalšom období bol okresný súd vo veci v podstate nečinný (termín ďalšieho pojednávania vo veci do dňa rozhodnutia ústavného súdu o sťažnosti nebol nariadený).

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľ sa sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov upraveného v čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 11 C 177/2001.

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (m. m. IV. ÚS 221/04).

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prietáhom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (IV. ÚS 74/02, III. ÚS 111/02, III. ÚS 142/03) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). Za súčasť prvého kritéria sa považuje aj povaha prerokúvanej veci.

Podľa uvedených kritérií posudzoval ústavný súd aj sťažnosť sťažovateľa.

1. Predmetom konania, v ktorom sťažovateľ namieta zbytočné prietahy, je rozhodovanie o jeho žalobe, ktorou sa domáha proti žalovanej zaplata náhrady škody z titulu choroby z povolania. Ústavný súd v tejto súvislosti konštatoval, že povaha namietaného konania vyžaduje zo strany konajúceho súdu mimoriadnu starostlivosť. Ústavný súd po preskúmaní spisu dospel k záveru, že vec nie z právneho hľadiska zložitá, pričom zo skutkového hľadiska pripustil, že vec je pomerne zložitá, a to najmä vzhľadom na znalecké dokazovanie, ktoré v priebehu konania treba vykonať v záujme spravodlivého

rozhodnutia vo veci. Skutkovou zložitou veci ale nemožno ospravedlňovať neodôvodnenú nečinnosť, príp. neefektívnu činnosť okresného súdu v namietanom konaní.

2. Po preskúmaní spisu ústavný súd konštatoval, že sťažovateľ ako účastník súdneho konania neprispel k predĺženiu doterajšieho priebehu namietaného konania, naopak, v priebehu konania bol aktívny (dvakrát žiadal okresný súd o odstránenie prierahov v konaní) a poskytoval vo veci konajúcemu súdu požadovanú súčinnosť.

3. Tretím hodnotiacim kritériom, podľa ktorého ústavný súd zisťoval, či došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa, bol postup okresného súdu v namietanom konaní. Ústavný súd pritom vychádzal zo svojej konštantnej judikatúry, podľa ktorej zbytočné prierahy v konaní môžu byť zapríčinené nielen samotnou nečinnosťou všeobecného súdu, ale aj jeho neefektívnou činnosťou, resp. nesústredenou činnosťou, teda takým konaním, ktoré nevedie efektívne k odstráneniu právnej neistoty (II. ÚS 32/03, IV. ÚS 267/04, IV. ÚS 182/08).

Ústavný súd zo súdneho spisu zistil, že okresný súd vo veci konal v zásade plynulo od podania žaloby (8. marca 2001) až do 19. decembra 2002 (uznesenie o priznaní znaleckej odmeny). Následne však v namietanom konaní došlo k viacerým obdobiam neodôvodnenej nečinnosti okresného súdu; od 19. decembra 2002 do 6. mája 2004 a následne až do 5. septembra 2005. Rovnako bol okresný súd bez relevantného dôvodu nečinný od 13. marca 2006 (výzvy účastníkom konania na predloženie listinnej dokumentácie) až do 5. augusta 2009, keď bol nariadený termín pojednávania na 23. september 2009. Ďalší postup okresného súdu zameraný na zabezpečenie znaleckého posudku z odboru zdravotníctva a farmácie, odvetvia infektológie ústavný súd hodnotí ako nesústredený a neefektívny. V dôsledku neodôvodnenej nečinnosti a neefektívnej činnosti okresného súdu nie je vo veci právoplatne rozhodnuté ani po uplynutí takmer 11 rokov od začatia konania, čo je z ústavného hľadiska neakceptovateľné (m. m. IV. ÚS 160/03, IV. ÚS 19/04, IV. ÚS 261/07). Obranu okresného súdu založenú na tom, že v doterajšom priebehu namietaného konania došlo k piatim zmenám zákonných sudcov, ústavný súd nemohol akceptovať, keďže ide o dôvody na strane súdu, ktoré nemôžu byť pripísané na ťarchu

účastníka konania, ktorý sa domáha, aby súd vo veci rozhodol v primeranom čase od podania žaloby.

Na tomto základe ústavný súd rozhodol, že v doterajšom priebehu namietaného konania došlo k zbytočným priet'ahom, a teda aj k porušeniu základného práva s'ťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (bod 1 výroku tohto nálezu).

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie s'ťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

S'ťažovateľ sa tiež domáhal, aby ústavný súd okresnému súdu uložil konať v namietanom konaní bez zbytočných priet'ahov. V čase rozhodovania o s'ťažnosti nebolo namietané konanie právoplatne skončené, a preto ústavný súd vyhovel návrhu s'ťažovateľa a prikázal okresnému súdu, aby v namietanom konaní konal bez zbytočných priet'ahov (bod 2 výroku tohto nálezu).

III.

V zmysle čl. 127 ods. 3 ústavy a § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie s'ťažnosti, priznať tomu, koho práva alebo slobody boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa s'ťažovateľ domáha primeraného finančného zadost'učinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha.

Pretože ústavný súd rozhodol, že postupom okresného súdu v namietanom konaní došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, zaoberal sa aj jeho žiadosťou o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia.

Cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen deklaráciu porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (m. m. napr. IV. ÚS 210/04). Ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade existujú dôvody na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia.

Sťažovateľ žiadal priznať primerané finančné zadosťučinenie v sume 2 000 € s poukazom na to, že „... v dôsledku prieťahov v konaní nebola poskytnutá ochrana mojím právam, nemohol som sa dlhodobo domôcť uspokojenia môjho nároku, tým som bol ukrátený na možnosti takýto nárok využiť pri realizácii svojich životných a sociálnych potrieb...“.

Ústavný súd pri určení sumy primeraného finančného zadosťučinenia vychádzal zo zásad spravodlivosti, z ktorých vychádza aj Európsky súd pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

Zohľadňujúc predovšetkým obdobie, v ktorom došlo k zbytočným prieťahom v konaní, jeho doterajšiu zjavne neprimeranú dĺžku, ako aj správanie sťažovateľa ako účastníka konania ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade bude priznanie finančného zadosťučinenia v sume požadovanej sťažovateľom primerané konkrétnym okolnostiam prípadu (bod 3 výroku tohto nálezu).

Ústavný súd napokon rozhodol podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde aj o úhrade trov konania sťažovateľovi, ktoré mu vznikli v súvislosti s jeho právnym zastupovaním advokátom (bod 4 výroku tohto nálezu). V zmysle § 1 ods. 3, § 11 ods. 3

a § 14 ods. 1 písm. a), c) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov za jeden úkon právnej služby vykonaný v roku 2011 patrí odmena 123,50 €, čo spolu s režijným paušálom 7,41 € predstavuje odmenu za jeden úkon právnej služby 130,91 €. Ústavný súd priznal úhradu trov konania za dva úkony právnej služby (príprava a prevzatie vecí, písomné vyhotovenie sťažnosti), pričom úhradu v sume 261,82 € (dvakrát po 130,91 €) zvýšil o 20 % DPH (52,36 €) vzhľadom na skutočnosť, že právny zástupca sťažovateľa je platcom DPH. Celková suma trov konania tak predstavuje sumu 314,18 €, ktorú je okresný súd povinný uhradiť sťažovateľovi na účet jeho právneho zástupcu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

Vzhľadom na čl. 133 ústavy toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. januára 2012